

12/11/2015

Recull de Premsa

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

accesso
INTELLIGENCE TO SHINE

ÍNDICE

PRENSA

2

INTERNET

32

PRENSA

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

acceso

INTELLIGENCE TO SHINE

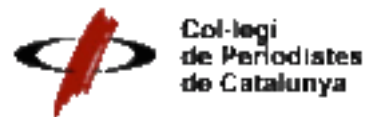
PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Títular/Medio	Pág.	Docs.
12/11/15	LOS PROBLEMAS ECONÓMICOS LIMITAN LA EXPANSIÓN DEL 'NEW YORK TIMES' / El País	6	1
12/11/15	WORLD PRESS, UNA FINESTRA AL MON / El Periódico de Catalunya (Ed. Català)	7	2
12/11/15	DEL ÉBOLA AL DRAMA DE LOS REFUGIADOS / El Mundo (Ed. Catalunya)	9	1
12/11/15	DE L'EMPATIA I EL DOLOR / El Punt avui	10	2
12/11/15	LA INTIMITAT MÉS COLPIDORA. WORLD PRESS PHOTO / Ara	12	2
12/11/15	SÉPTIMA EDICIÓN DEL FICOD / La Razón	14	1
12/11/15	LOS TALIBANES PONEN A LA PRENSA EN EL PUNTO DE MIRA / El País	15	1
12/11/15	ACABAR AMB MAS O ACABARÀ LA LLIBERTAT D'EXPRESSION PER Alfons Quintà / Diari de Girona	16	1
12/11/15	IMÁGENES DE LA REALIDAD Y DEL MIEDO / El País (Catalunya)	17	2
12/11/15	UNA SETMANA SENSE FACEBOOK TREU L'ESTRÈS / La Vanguardia.cat -Viure a Bcn	19	2
12/11/15	MADS NISSEN, LA NOVA MIRADA DEL FOTOPERIODISTA / La Vanguardia.cat	21	1
12/11/15	MEMÒRIA SENTIMENTAL I CINEMATOGRÀFICA. Fotogramas 1946-1962 / El Punt avui	22	1
12/11/15	VOCENTO BATE AL SECTOR AL CRECER UN 7,1% EN PUBLICIDAD Y MINIMIZA SU DEUDA / Abc	23	1
12/11/15	LA VEREMA DELS FOTÒGRAFS / El Punt avui (Ed. Girona)	24	1
12/11/15	VOCENTO REDUCE SUS PÉRDIDAS UN 70%, HASTA LOS 2,7 MILLONES / El Economista	25	1
12/11/15	'EL PAÍS' FA FORA MIGUEL ÁNGEL AGUILAR PER HAVER CRITICAT EL DIARI / Ara	26	1
12/11/15	LA CRISI MIGRATÒRIA I UCRAÏNA AL 'WORLD PRESS PHOTO' / Segre	27	1
12/11/15	MÒNICA PLANAS, PREMI DE COMUNICACIÓ NO SEXISTA / Ara	28	1
12/11/15	BERTELSMANN FUSIONA TODAS SUS IMPRENTAS / El Mundo (Ed. Catalunya) -Tendències	29	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
12/11/15	LA CONVERGENCIA AUDIOVISUAL SE IMPONE / El Economista	30	1
12/11/15	EL PERIODISTA CARLES CAPDEVILA Y 'CANTÀNIA' GANAN EL PREMIO MARTA MATA / La Mañana	31	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Los problemas económicos limitan la expansión del 'New York Times'

El periódico ha tenido que renunciar a su edición en Brasil y trata de concentrar su versión en español en México de la mano de su principal accionista, Carlos Slim

A. MARS / J. M. AHRENS
Nueva York / México

La crisis global que ha sacudido a los medios de comunicación en los últimos años no ha sido ajena tampoco a cabeceras del prestigio del *The New York Times*, cuyos intentos de expansión internacional se ven condicionados por las dificultades financieras.

Tras su frustrado intento de desembarcar en Brasil, al que ha renunciado después de un largo periodo de exploración, la Dama Gris, como se conoce al diario neoyorquino, ha puesto sus ojos en México. El diseño de una operación en español, de índole digital y con miras a un mercado latinoamericano aún no se ha materializado, pero responsables del medio han avanzado en el estudio de sus posibilidades y han acudido al vecino del Sur para preparar el salto.

De momento, ha empezado a publicar noticias *online* en español, tal y como explicó el propio rotativo a principios de año, que se pueden leer también tanto en su sección América como en la cuenta de Twitter, que por ahora tiene poco más de 31.000 seguidores. Supone la vía de penetración en los mercados de México y Colombia, considerados los más relevantes tras desechar la opción de Brasil. El pasado mayo, media docena de directivos del área editorial y comercial del diario norteamericano se reunieron en São Paulo con los responsables de EL PAÍS Brasil para conocer de primera mano la experiencia de este

Fachada de la sede de *The New York Times* en Nueva York. / ANDREW BURTON (AFP)

periódico allí. Se informaron de los problemas de traducción y de las tendencias de consumo informativo de los lectores, pero aparcaron el proyecto ante las dificultades para monetizarlo.

El aterrizaje en México llegaría de la mano del magnate mexicano Carlos Slim, quien se convirtió en el primer accionista de *The New York Times* el pasado enero al alcanzar 16,8% de las acciones del rotativo, aunque la participación se sitúa ahora en el 12,33%, según los últimos datos

de la base de datos financieros Bloomberg. Slim entró en el periódico en enero de 2009, en lo más duro de la crisis de EE UU, con una inyección de 250 millones de dólares que ayudó a la editora a capear el efecto de la doble crisis —la financiera y la que sufrían los medios de comunicación— lo que ha obligado a despedir a más de 300 periodistas desde 2008. El último centenar fue despedido en 2014.

Solo este año el periódico empezó a entrar en beneficios, des-

pués de que el año pasado acumulara unas pérdidas de 1,5 millones de dólares. Las ganancias actuales son posibles pese a que los ingresos se mantienen prácticamente estables, con un retroceso del 0,8% en los tres primeros trimestres, con respecto al mismo periodo de 2014, hasta situarse en 1.134,5 millones de dólares. Según los datos publicados para los inversores, con fecha del 27 de septiembre, la compañía tenía una deuda total junto con otro tipo de obligaciones de reembol-

so de capital de 430 millones. Ahora, una eventual presencia del diario estadounidense en México supondría para Slim ver aumentar el perímetro de su actividad en un país donde ya es omnipresente. Esta vinculación ha suscitado dudas sobre la dificultad para *The New York Times* de mantener su línea editorial independiente con un accionista de tanta influencia en el país en el que va a tener una nueva edición.

Un inmenso imperio

El inmenso imperio de Slim, con América Móvil a la cabeza, abarca desde la minería hasta las telecomunicaciones pasando por la construcción. "En este último sector, para sus empresas, controla desde la producción del hilo de cobre hasta la salida en antena", indica el analista Samuel García. Ese enorme poder le hace, según los expertos consultados, un interlocutor ineludible para los Gobiernos. "Es el hombre más rico de México y sus empresas tienen que ver con todos los reguladores", indica García.

En esta proximidad al poder, sus relaciones varían de escala cromática. Por ejemplo, se las considera excelentes con el caudillo de la izquierda mexicana, Andrés Manuel López Obrador, actual líder del Movimiento de Regeneración Nacional, y con quien emprendió la reconstrucción del centro histórico de la Ciudad de México cuando dirigía el Gobierno del Distrito Federal. Mucho más tirante ha sido su trato con el presidente Enrique Peña Nieto, del PRI. Esta relación registró su momento más bajo el año pasado con las restricciones impuestas por el Ejecutivo mexicano a América Móvil por su extensión casi monopolística. La pugna, que ganó Peña Nieto, acabó con el anuncio de desmembramiento de la compañía. "Sin duda, sus mayores fricciones se han producido este sexenio", señala García.

Exposicions fotogràfiques a Barcelona

El millor fotoperiodisme

BAO TAILIANG

MASSIMO SESTINI

World Press, una finestra al món

► **El CCCB exposa les millors fotos de l'any per entendre el món**

NATÀLIA FARRÉ
BARCELONA

World Press Photo, l'exposició que reuneix les millors imatges de fotoperiodisme del món i una de les que més visitants genera a Barcelona -43.210, l'any 2014-, arriba al Centre d'Art Contemporani de Barcelona (CCCB), fins al 13 de desembre, amb una clara intenció: convidar l'espectador a *Veure per entendre*, un lema que segons comenta Silvia Omedes, la directora de Photographic Social Vision, l'entitat que organitza l'exposició, «encaixa amb la filosofia de la institució: acostar la fotografia per entendre el món i per

entendre'ns millor a nosaltres mateixos».

El que s'ha de veure són les 134 instantànies i 7 peces multimèdia premiades en l'última edició del concurs. «Uns treballs que tendeixen a entrar més en l'àmbit domèstic i a parlar més de nosaltres», apunta Omedes. Teoria que recolza el guanyador d'aquesta edició, Mads Nissen, que s'ha emportat el guardó amb una fotografia de dos homosexuals russos al llit. «Necessitem més imatges íntimes, que permetin a l'espectador contactar amb el tema», sosté la directora.

La de Nissen és la que obre la mostra. Una instantània de Jon i Alex estimant-se al seu apartament de Sant

MADS NISSEN

EL RECORREGUT

1. Messi contempla la copa del Mundial, que va perdre davant Alemanya a Rio. **2.** Un grup de refugiats, que van ser rescatats per l'Armada italiana al Mediterrani. **3.** Una parella d'homosexuals russos, al seu apartament de Sant Petersburg.

Petersburg. La peça és més que una fotografia d'amor, és la denúncia de la por que viuen les parelles homosexuals a Rússia després de «l'homofòbia radical que experimenta el país amb diversos grups organitzats que es dediquen a torturar», explica el guanyador.

I «és també un mirall on mirarnos i preguntar-nos si realment som tan tolerants com ens creiem», afirma. El treball va sorgir arran d'un incident que Nissen va presenciar en una desfilada gai a Sant

Petersburg, quan de sobte del no res va sortir una espècie de «hooligan homòfob» i sense dir paraula va donar un cop a un amic seu. Explica que no va saber reaccionar en aquell moment: «No vaig fer cap foto». Però explica, també, que l'incident el va tocar emocionalment. Així que va decidir «documentar l'homofòbia amb el poder de la seva càmera».

La imatge no ha esquivat la polèmica, no pel tema sinó per la seva factura. No es va exhibir en l'últim

La força de la imatge. La fotografia ha sigut sempre una eina de primera línia a l'hora de documentar la història i l'actualitat. I Barcelona n'exposa aquests dos dies dues mostres representatives. Per un costat, la World Press Photo al CCCB, on es poden veure les millors fotos de l'any realitzades per fotoperiodistes de tot el món. I per un altre, a l'Arxiu Fotogràfic, s'exposen un centenar llarg de fotos de Carlos Pérez de Rozas Masdeu, des de l'any 1931 fins al 1954.

festival de Visa pour l'Image, l'altre certamen per excel·lència de fotoperiodisme, com tampoc es van exposar per primera vegada en la trobada la resta de fotografies guardonades amb el World Press Photo.

L'arrel del desacord s'ha de buscar en la diferent concepció del fotoperiodisme que tenen les dues institucions. Pels primers, defensors del fotoperiodisme més radical, durant els últims anys el World Press Photo està premiant imatges que utilitzen l'escenificació com a recurs, explica Omedes. I la fotografia de Nissen n'és una.

A l'exposició, la imatge competeix en atenció amb una altra instantània impactant, la feta per Massimo Sestini a prop de la costa de Lampedusa amb una barca abarrotada d'immigrants moments abans de ser rescata-

«Necessitem més imatges íntimes que permetin a l'espectador contactar amb el tema», diu Omedes

da per una fragata de l'Operació Marenostrum. El mateix tema tractat per l'únic espanyol guardonat en aquesta edició, Carlos Spottorno. I és que el drama humanitari que està vivint el Mediterrani i la crisi dels refugiats són, juntament amb la tragèdia de l'Ebola i el conflicte d'Ucraina, els temes més tractats en els treballs presentats aquesta edició.

Malgrat tot, el World Press Photo també mostra instantànies amables. La majoria són en l'apartat d'esports: és impagable la cara de Messi embadalit mirant la copa del món de futbol que l'Argentina acabava de perdre en l'últim Mundial. I és que així és el món i així el retraten els fotoperiodistes. Capaçes «d'enquadrar la realitat màgmicament i per tant d'escollir el que queda a dins i el que queda fora. I amb el que queda a dins explicar-ho tot», sentència Vicenç Villatoro, director del CCCB. ≡

Vegeu el vídeo de la notícia amb el mòbil o a e-periodico.cat

EL RECORREGUT

1. Un grup de nens preparen una foguera per a la nit de Sant Joan, el 1939 **2.** Lluís Companys es dirigeix a l'auditori amb energia, l'11 de setembre de 1937 **3.** Emilio i Carlos Pérez de Rozas.

Pérez de Rozas i la República

► Una exposició de l'Arxiu Fotogràfic reivindica l'obra del 1931 al 1954

ERNEST ALÓS
BARCELONA

Una exposició que obre avui les portes reivindica la figura de Carlos Pérez de Rozas Masdeu com un dels grans fotògrafs de la República i la guerra civil, de qui es mostren algunes dels milers de fotografies del conflicte encara inèdites. La mostra, a l'Arxiu Fotogràfic de Barcelona, a l'antic convent de Sant Agustí, se centra en la figura del patriarca de la família, però deixa clar que el funcionament del clan periodístic va ser sempre una tasca d'equip, que va implicar tota la família en la producció, revelat, administració i arxiu d'imatges, des del mateix títol de l'exposició: *Pérez de Rozas. Crònica gràfica de Barcelona 1931-1954* (deixant clar que el cognom era de fet una marca col·lectiva).

LA CRÒNICA GRÀFICA // El títol de l'exposició conté una altra clau del seu contingut: la crònica gràfica va ser una iniciativa de l'ajuntament republicà, iniciada el 1931, per crear un relat visual de la vida de la ciutat. El 1932, Carlos Pérez de Rozas, que ja havia treballat en l'equip de fotògrafs oficials de l'Exposició Universal des del 1922, es va incorporar a aquesta tasca, i va començar a assumir-la en solitari, i després amb l'ajuda i el relleu dels seus fills, des del 1934 fins al 1992. Sis dècades durant les quals cada mes els Pérez de Rozas van entregar 60 fotografies amb els principals esdeveniments de la ciutat, un fons que

està en el germen de l'Arxiu Fotogràfic de Barcelona i que es va completar, el 1999, amb la cessió de tot l'arxiu de la família, uns 800.000 negatius.

D'aquest immens fons, l'equip de l'Observatori de la Vida Quotidiana, format per Andrés Antebi, Pablo González Morandi i Teresa Ferré, ha escollit 123 fotografies que es mostren a la sala d'exposicions de l'AFB, i 800 més, englobades en diversos reportatges fotogràfics complets, que es poden visualitzar en diverses pantalles interactives.

La memòria dels Pérez de Rozas ha quedat fixada a la imatge oficial del franquisme i la postguerra, en què es va centrar l'anterior exposició que els va dedicar l'AFB. Seria, segons la visió de la història del fotoperiodisme català que ha quedat consagrada en les últimes dècades, un més dels fotògrafs que van treballar durant la República al costat dels Centelles o Casas (en el camp del fotoperiodisme) o Català Pic, Arissa o Brangulí.

La presentació de l'exposició va comptar ahir amb la presència emocionada de dos dels nets del fundador de la saga, els periodistes Emilio i Carlos Pérez de Rozas. «L'Observatori ha posat el cap dins d'armaris i arxius i ho han trobat tot. És emocionant trobar tres persones joves i passionades que saben més del teu pare o del teu avi que tu mateix», explica Emilio. ≡

Vegeu el vídeo d'aquesta notícia amb el mòbil o a e-periodico.com

EXPOSICIÓN FOTOGRAFÍA

DEL ÉBOLA AL DRAMA DE LOS REFUGIADOS

La muestra del World Press Photo aterriza en el CCCB con las mejores imágenes de 2014

VANESSA GRAELL BARCELONA

La pandemia del ébola, la crisis migratoria del Mediterráneo –cuyas aguas se han convertido en la triste sepultura de tantos refugiados– y los conflictos bélicos de Ucrania o Gaza. Aunque el 2014 podría resumirse en estos temas de portada, la imagen ganadora del World Press Photo es otra: Alex y Jon, una pareja gay en la homofoba Rusia, medio desnudos en su apartamento de San Petersburgo, en una estancia marcada por los claroscuros y una composición casi caravaggiesca. Esta intimista fotografía del danés Mads Nissen, con una fuerte carga pictórica, se llevó el gran premio del mejor concurso de fotoperiodismo internacional, que aterriza en el CCCB hasta el 13 de diciembre, una cita ineludible en la agenda barcelonesa (el pasado año, la muestra sumó 43.000 visitantes en cinco semanas).

«La fotografía es, sobre todo, empatía, el intentar ponerte en el lugar del otro. También funciona como un espejo que nos confronta a nosotros mismos: un espejo en el que mirarnos y preguntarnos si realmente somos tan tolerantes como creemos», explica Mads Nissen, que en 2013 asistió a una Gay Parade de San Petersburgo y fue testigo de cómo un radical homófobo, «cual hooligan», asestaba un brutal puñetazo a un manifestante gay delante suyo. «Entonces fui un mal fotógrafo, no tomé la instantánea de la agresión. Ese incidente me dolió tanto que quise documentar todo ese odio, la violencia, la presión hacia los gays, el poder político... Quería entender cómo se siente un joven gay en San Peters-

burgo. En el fondo, la imagen no trata sobre la homofobia, sino sobre el amor que uno es capaz de sentir hacia otra persona», añade el fotógrafo.

Pero sin duda las imágenes más impactantes de la pasada edición del World Press Photo son las de los refugiados medio moribundos, los heridos en guerras y los estragos del ébola en África. En el apartado multimedia, el español Carlos Spottorno se llevó un premio por su cortometraje *At the gates of Europe*, sobre la operación de búsqueda y rescate de cerca de 200 inmigrantes de Pakistán y Siria a la deriva en el mar entre Lampedusa y Túnez. «El tema de la inmigración muestra las grietas de la UE. Antes, Italia tenía cinco buques de guerra patrullando las 24 horas del día para rescatar a los migrantes, pero no podía sostener sola la Operación Maremagnum. Su petición de apoyo a la UE no fue atendida y se disolvió la Operación Maremagnum. A los pocos días hubo un naufragio con 1.000 muertos...», lamenta Spottorno. Su proyecto complementa otra poderosa imagen del World Press, la de una patera de inmigrantes a la deriva, que sonríen hacia el helicóptero que los rescatará, una foto de Massimo Sestini.

El secuestro de 400 niñas nigerianas, los disturbios en Turquía, la explotación laboral en China, la marginalidad de las drogas, la pobreza en las zonas rurales de Australia, la soledad de la vejez, el duro proceso de integración en un país extranjero, la caza ilegal de animales en peligro de extinción en África... Son algunas de las grandes y pequeñas historias que se pueden ver en el World Press.

DOS AÑOS MÁS DE VILLATORO EN EL CCCB Y DESPUÉS... CONCURSO PÚBLICO

Vicenç Villatoro renueva su contrato para dirigir el CCCB durante dos años más. Pero después la plaza de director se escogerá por un concurso público, por primera vez en la historia del centro. Se cerrará así una etapa de *impasse*. Porque la llegada de CiU a la Diputación (órgano que controla la gobernanza del centro) provocó la no renovación de Josep Ramoneda al frente del CCCB y la polémica designación directa de Marçal Sintés como su sustituto. Aunque tras sólo tres años, Sintés dimitió. Y, de nuevo por el mecanismo de designación directa, la Diputación escogió a Villatoro. Pero tras una reunión de Mercè Conesa, presidenta de la Diputación, y la alcaldesa Ada Colau el Consorcio se ha comprometido a implantar un concurso público.

La imagen de Mads Nissen que ganó el World Press Photo: dos gays en San Petersburg. EL MUNDO

Massimo Sestini fotografió una patera de inmigrantes a la deriva en el Mediterráneo.

Bulent Kilic captó a esta joven herida durante los disturbios en Estambul del 12 de marzo.

Doble proposta fotogràfica

Mads Nissen, amb la foto guanyadora. Al costat, Messi es mira la copa del món, i, a sota, fotograma del documental de Carlos Spottorno ■ QUIQUE GARCIA (EFE)/BAO TAILIANG (CHENGDU ECONOMIC DAILY/CARLOS SPOTTORNO (PANOS PICTURES)

El prestigiós certamen de fotoperiodisme World Press Photo aterra un any més al CCCB de Barcelona per mostrar la dura realitat de l'actualitat internacional

De l'empatia i el dolor

Montse Frisach
BARCELONA

El fotògraf danès Mads Nissen va viure en directe una agressió contra dos homosexuals durant una manifestació de l'Orgull Gai a Sant Petersburg el 2013. "De sobte va sortir d'entre la gentada una mena de *hooligan* i va pegar als nois. Veure aquell episodi davant meu em va fer mal", recorda. Nissen va

voler anar més enllà. Ell, com a heterosexual i pare de família, volia "intentar comprendre com et sents sent homosexual en un estat que té una política homòfoba, sense ser gai ni sense ser rus". Així que, càmera en mà, Nissen es va endinsar en la intimitat d'alguns joves homosexuals russos, vivint en un entorn políticament i social de gran hostilitat. Una de les imatges d'aquest

projecte, que mostra dos nois compartint un moment d'intimitat en el seu pis de Sant Petersburg, va guanyar el primer premi del World Press Photo de l'any passat. Una imatge més aviat romàntica, en què el drama i la política sembla que han quedat fora de les parets de la casa. "Buscant la connexió, l'empatia, la fotografia ha estat com un mirall per mirar-me a mi mateix, per

provar la meua pròpia tolerància. Aquesta és un foto que parla d'amor i desig, bàsicament", explica el fotògraf. La imatge no es va exposar en la passada edició del festival Visa pour l'Image perquè es va considerar que hi havia massa escenificació.

Però Nissen sí que pot veure la seva imatge penjada en la nova edició barcelonina de la mostra del World Press Photo al

CCCB. És l'onzena vegada que la mostra de les imatges premiades del certamen passa pel centre barceloní i cada cop amb més èxit de públic (l'any passat va ser visitada per més de 43.000 persones). A més de poder veure bon fotoperiodisme, l'exposició és una mena de repassada per l'actualitat internacional de l'any anterior.

Aquesta és una de les claus de l'èxit de les expo-

sicions del World Press Photo, que viatgen per un centenar de ciutats de 40 països anualment. Els premis, nascuts ja fa sis dècades a Amsterdam, lluiten per la qualitat, l'autenticitat i l'honestat de les fotografies, quan avui dia és tan fàcil manipular i escenificar les imatges. Erik de Kruijff, representant del certamen, explica que abans que les imatges que es presenten al guardó

passin al jurat, un grup d'experts supervisa si han estat manipulades o escenificades.

De la seva banda, Sílvia Omedes, directora de la Fundació Photographic Social Vision, que organitza la mostra a Barcelona, reconeix, per exemple, que la foto guanyadora de l'actual edició és en la frontera entre el que està o no està escenificat.

Però controvèrsies a part, majoritàriament les fotografies de l'exposició mostren la cruel realitat de situacions com la crisi dels refugiats i dels emigrants a la Mediterrània, el dia a dia de les guerres, la pobresa o la violència. No és estrany que l'exposició deixi mal cos en l'espectador. La imatge de l'embarcació a punt de reventar de Massimo Sestini, per exemple, segon premi en la categoria de fo-

tografies individuals, és prou representativa del drama dels emigrants, així com el documental de l'espanyol Carlos Spottorno, de l'agència Panos Pictures, sobre l'operació de rescat de prop de 200 immigrants trobats a la deriva entre Lampedusa i Tunísia. El film és el tercer premi en l'apartat de curtsmetratges de la secció de multimèdia i l'únic guardó estatal d'aquesta edició.

Altres imatges desengreixen una mica davant tanta violència i dolor. Un exemple n'és la instantània del xinès Bao Tailiang (primer premi de l'apartat d'esports) que mostra la cara anhelosa de Messi davant la copa del món de futbol. ■

*
World Press Photo 2015.
 CCCB. MONTEALEGRE, 5.
 BARCELONA. FINS AL 13/12

WORLD PRESS PHOTO

La intimitat més colpidora

El CCCB exposa les 134 fotografies i els documentals premiats el 2014

ANTONI RIBAS TUR
 BARCELONA

El fotògraf danès Mads Nissen va guanyar el premi World Press Photo de l'any passat per un retrat de la parella formada per dos homes russos, el Jon i l'Alex. En la intimitat de la seva cambra en un petit apartament de Sant Petersburg, protegits i a la força amagats de les polítiques homòfobes del seu país, els seus rostres reflecteixen el desassossec, el dolor i la incertesa que els provoca la realitat social que els ha tocat viure. El reportatge del qual forma part aquesta imatge, que es pot veure a partir d'avui al CCCB dins l'exposició anual del guardó, que aquest any té el lema *Veure i entendre*, es remunta al 2013: Nissen estava treballant el Dia de l'Orgull Gai a Sant Petersburg i va veure com un desconegut, de cop i volta, clavava un cop de puny a la cara del seu acompanyant. No va arribar a immortalitzar aquesta escena –“Vaig ser un mal fotògraf, perquè no vaig aconseguir la foto”, deia el reporter–, que potser hauria sigut més explícita a l'hora de denunciar la persecució del col·lectiu LGTB a Rússia, però Nissen té molt clar el poder que té la intimitat en el fotoperiodisme: “El que necessita el fotoperiodisme i el que necessitem tots, entre tanta informació que rebem, és intimitat, perquè és la clau que realment ens pot connectar amb les imatges i convertir els personatges que hi apareixen en persones”, va subratllar l'autor.

La força que té la imatge guanyadora de Mads Nissen també és que converteix un fet quotidià en una reflexió col·lectiva: “Per a mi el més important de la fotografia és l'empatia: intento posar-me en el lloc d'una altra persona, malgrat la distància que hi hagi entre nosaltres. I a vegades la fotografia ha de ser un mirall perquè ens hi mirem. En el cas de la imatge del Jon i l'Alex em va fer preguntar-me si sóc tan tolerant com vull ser”.

L'exposició del World Press Photo inclou aquest any 134 fotografies que recullen els principals temes que van marcar dramàticament l'agenda política i social de l'any passat i que, malauradament, també seguiran apareixent en pròximes edicions dels guardons: la crisi dels refugiats a la Mediterrània, l'epidèmia del virus de l'Ebola i el conflicte israeliàno-palestí. Si moltes de les imatges exposades es miren des de la perspectiva de la intimitat, de les distàncies molt curtes, i si s'aïlla per un moment els protagonistes del caos que en molts casos els envolta, encara són més esfereïdores.

Als rostres dels indefensos

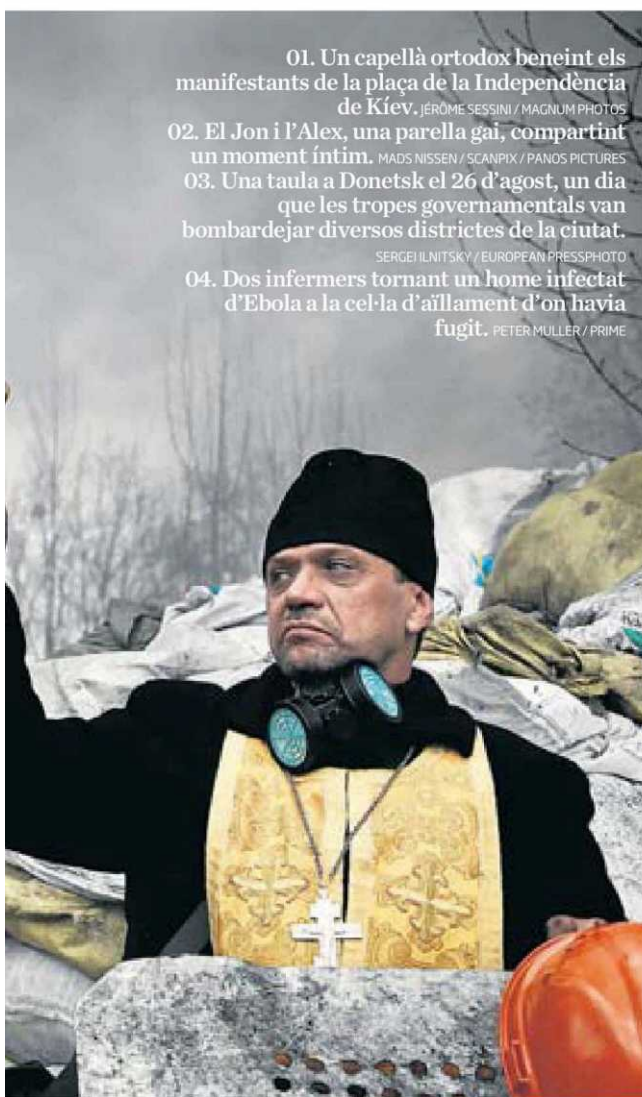
Entre les imatges exposades s'hi pot veure una noia ferida durant uns enfrontaments entre la policia i un grup de manifestants a Istanbul, obra de Bulent Kilic; el cadàver d'un nen que va ser víctima d'un atac israelià en una platja de Gaza, mentre un noi en porta en braços un altre ferit, de Tyler Hicks; o dos infermers tornant a la cambra d'aïllament un home de Freetown infectat d'Ebola que patia deliris. També és impactant la mirada atemorida d'un migrant subsaharià que s'amaga sota un vehicle per fugir de la Guàrdia Civil a Melilla, de Gianfranco Tripodo. Hi ha imatges que són seductores pel seu lirisme aparent i el cop arriba immediatament després, com el bodegó sinistre, flanquejat per una cortina esquitxada de sang, que va immortalitzar Sergei Ilnitky després d'un atac amb morters a Donetsk, Ucraïna.

El World Press Photo es pot veure a Barcelona gràcies a l'organització de la Fundació Photographic Social Vision. La capital catalana és un dels pocs llocs on la mostra també inclou els guardonats en les tres categories de multimèdia, que en aquesta edició compleix cinc anys. En aquest àmbit hi ha l'únic guanyador espanyol d'aquest any, Carlos Spottorno, que ha sigut premiat per un curtmetratge sobre la crisi migratòria a la Mediterrània, *At the gates of Europe*.

01. Un capellà ortodox beneint els manifestants de la plaça de la Independència de Kíev. JÉRÔME SESSINI / MAGNUM PHOTOS
02. El Jon i l'Alex, una parella gai, compartint un moment íntim. MADIS NISSEN / SCANPIX / PANOS PICTURES
03. Una taula a Donetsk el 26 d'agost, un dia que les tropes governamentals van bombardejar diversos districtes de la ciutat. SERGEI ILNITSKY / EUROPEAN PRESSPHOTO
04. Dos infermers tornant un home infectat d'Ebola a la cel·la d'aïllament d'on havia fugit. PETER MULLER / PRIME

SÉPTIMA EDICIÓN DEL FICOD

Ángel VALLE

Del 1 al 3 de diciembre, en el Palacio Municipal de Congresos de Madrid, se reunirán las empresas digitales más importantes

El Foro Internacional de Contenidos Digitales (Ficod), el evento internacional de referencia del sector en nuestro país, llegará este año a su séptima edición como una de las herramientas fundamentales de la Agenda Digital para España y como escaparate conjunto de la industria española para impulsar este sector en nuestro país. No hay que olvidar que el sector de los contenidos digitales, según el Informe Anual del Sector de las Tecnologías de la Información, las Comunicaciones y los Contenidos en España en 2013, las empresas del sector de los contenidos facturó 13.290 millones.

Ficod se desarrollará este año del 1 al 3 de diciembre en el Palacio Municipal de Congresos de Madrid y abordará todos los aspectos relacionados con la industria de los contenidos digitales, desde el e-commerce, hasta los medios de comunicación, pasando por el marketing digital, las tecnologías emergentes, el emprendimiento, la innovación, el mundo de los videojuegos, la animación, el big data, las apps, las smart cities, el sector audiovisual, la música, la impresión en 3D printing, o la educación digital (e-learning).

Para ello, los distintos seminarios, conferencias y encuentros

programados traerán a figuras de nivel mundial en cada uno de los sectores. Durante la presentación de Ficod, que organiza el Ministerio de Industria a través de la entidad pública Red.es, el secretario de Estado de Telecomunicaciones y para la Sociedad de la Información, Víctor Calvo Sotelo, aseguró que «es un evento creado con la industria, que contribuye a consolidar España como un mercado competitivo, apoya la búsqueda de inversión y financiación, difunde los mejores productos y servicios del sector e impulsa las profesiones digitales como una opción de empleo de futuro para los jóvenes españoles».

EL SECTOR DE LOS CONTENIDOS DIGITALES FACTURÓ EN 2013 EN ESPAÑA 13.290 MILLONES

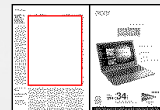
El ponente inaugural del certamen será Porter Erisman, vicepresidente de la compañía china de e-commerce Alibaba y una de las mayores autoridades del mundo sobre comercio electrónico en mercados emergentes. Erisman hablará de las claves del comercio online y de su experiencia personal dentro del gigante chino.

Otros importantes ponentes

de Ficod serán Phillippe Gelis, CEO de Kantox; Anant Agarwal, presidente de la plataforma de e-learning EDX; Guy Gadney, director de The Project Factory (productora de series como Sherlock o Downton Abbey); Agustín Alonso, coordinador de Proyectos Transmedia en RTVE (El Ministerio del Tiempo); Justin Wong, vicepresidente de Alianzas Estratégicas de la plataforma online Twitch o los emprendedores Jordan Casey (creador, con 12 años, del superventas de iTunes Alien Ball vs. Humans) y Luis Iván Cuende (mejor programador europeo menor de 18 años en 2011).

En lo que al mundo de la comunicación y de los medios se refiere, cabe destacar el seminario «Transmedia», que aborda todos aquellos proyectos que se abordan de forma transversal mostrando sus contenidos en diferentes soportes, fundamentalmente audiovisuales y digitales, y que se complementan entre sí.

También habrá un seminario dedicado a la Comunicación 4.0, en el que se abordará la transformación del sector del periodismo a los nuevos soportes digitales y al nuevo lenguaje que éstos han generado y que pasa también por el uso de las redes sociales, los agregadores de noticias, el modelo de negocio...

PROTESTA EN KABUL TRAS UNA MATANZA YIHADISTA. Miles de afganos de etnia hazara participaron ayer en una manifestación en Kabul. Protestaban al grito de "Muerte a [el presidente] Ghani, muerte a los talibanes", tras el asesinato de siete miembros de su comunidad por yihadistas. / M. HOSSAINI (AP)

Tras la retransmisión de la sangrienta toma de Kunduz, los extremistas han decidido terminar con una incómoda y pujante presencia que expone sus atrocidades

Los talibanes ponen a la prensa en el punto de mira

SILVIA AYUSO, **Kabul**
ENVIADA ESPECIAL

Cuando en septiembre los talibanes emprendieron la toma de Kunduz, Lotfullah Najafizada, director de ToloNews, la primera cadena de noticias 24 horas de Afganistán, envió a diez periodistas a cubrir la ofensiva que sorprendió tanto al Gobierno afgano como a la comunidad internacional. Los periodistas "informaban con balas silbando sobre sus cabezas", recuerda Najafizada.

Lo que contaron no gustó nada a los talibanes que el 12 de octubre declararon a ToloNews y a su competidora ITV "enemigos personales" que serán considerados

"objetivos militares a ser eliminados directamente". De la amenaza no se salva nadie. "Ningún empleado, presentador, directivo, equipo de noticias o reportero de estos canales gozará de inmunidad", subrayaron los talibanes.

La amenaza talibán sacudió al equipo de ToloNews, pero ningún periodista ha renunciado, asegura Najafizada. "Tenemos cuidado, pero no ha cambiado la forma en que trabajamos", dice. Porque no se puede, agrega. Afganistán es un país donde casi dos tercios de la población tiene menos de 25 años. Y esta "generación posterior al 11-S es la generación de la libertad, decir lo que opinamos es-

tá en nuestro ADN", afirma el directivo, de 28 años.

"Los medios se han convertido en un problema para la estrategia talibán", considera Najib Sharifi, que dirige el Comité para la Seguridad de los Periodistas Afganos (AJSC). En un país de población muy joven que, en muchos casos, apenas recuerda la era talibán, el trabajo de los periodistas en Kunduz provocó una "concienciación nacional de lo que supondría que regresaran al poder, y los talibanes ahora sienten que la prensa se ha convertido en un obstáculo para sus objetivos, explica.

Los talibanes jamás fueron amigos de la prensa. Durante su

mandato, entre 1996 y 2001, solo había una radio y un puñado de periódicos. Tras su expulsión, el panorama mediático afgano floreció al abrigo de la comunidad internacional. Hoy en día, el país cuenta con unas 200 radios, alrededor de 80 televisiones y centenares de publicaciones. Pese a las dificultades, incluidos los obstáculos del propio Gobierno —el 72% de los casos de violencia e intimidación a la prensa proviene de las fuerzas de seguridad o de funcionarios de bajo rango, señala Sharifi— Afganistán se precia de tener más libertad de prensa que muchos de sus vecinos, como Pakistán o Irán, coinciden los observadores de los medios.

Una "historia de éxito"

La prensa afgana es una de las mayores "historias de éxito" de estos 14 años de era postalibán, asegura Abdul Mujeeb Khalvatgar, director de Nai, una organización que entrena a periodistas afganos y los defiende del acoso.

Los talibanes habían asegurado en los últimos meses que han cambiado muchas de sus políticas y que no iban a volver a cometer las atrocidades de tiempos pasados. Pero en Kunduz "hicieron lo contrario y fueron más crueles incluso que antes, cometiendo violaciones, matando a mucha gente, destruyendo medios de comunicación y organizaciones de derechos humanos. Y todo eso lo contaron los periodistas con rigor", recuerda Khalvatgar. Con todo, la amplitud de la amenaza tomó por sorpresa a los periodistas. "No nos lo esperábamos, porque nuestra cobertura de Kunduz fue bastante equilibrada, criticamos más al Gobierno que a los talibanes", dice Najafizada.

El director de ToloNews valora la solidaridad de la prensa afgana, que respondió al unísono amenazando con "boicotear" la cobertura de los talibanes.

La contraamenaza ha resultado efectiva por el momento. Porque la "mayor vulnerabilidad" de los talibanes, apunta Sharifi, es su necesidad de que se informe sobre ellos, hasta el punto de que en algunas provincias se han producido amenazas a periodistas para que transmitan sus comunicados. "Para los terroristas, el espacio en los medios es como oxígeno, es lo que los hace relevantes en el debate político".

ACABAR AMB MAS O ACABARÀ LA LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ

GUSPIRA

Alfons Quintà
PERIODISTA

«Unint els dos temes –Mas i la moció–, perquè ho estan, pot dir-se que l'aventurisme de Mas és la causa del mal causat. En llatí, causa, causae, causa causerum»

L'economista i polític catalanista moderat **Jaume Carner Romeu** (1867-1934) fou també un excel·lent ministre d'Hisenda d'Espanya. Va dir a les Corts espanyoles, com ministre, el 14 de juny del 1934, que «La República acaba amb Joan March o Joan March acaba amb la República».

Carner era avi del fundador i president del PSC, així com president del Parlament català, **Joan Raventós Carner** (1927-2004). Fou molt amic meu. El vaig conèixer quan jo era un molt jove estudiant antifranquista i

ell un professor de Dret expedientat i processat. Sempre el vaig tenir per una persona honesta.

El 1932, Carner va ser premonitori: el financer mallorquí, acusat de ser un espectacular contrabandista, en particular durant la Primera Guerra Mundial, fou un gran finançador del cop d'Estat del general Franco. Parafraçant Carner, afirmo amb tota seriositat que si **Mas** continua estant en la vida política activa, els periodistes honestos podem acabar caient com mosques. Durant anys i amb subvencions, s'ha carregat la seriositat que va dominar la comunicació social catalana. Es pot parlar d'un abans i d'un després de Mas (que desitjo que sigui aviat, si pogués ser demà) del periodisme català. L'ha intentat destrossar i Déu n'hi do el que ho ha aconseguit.

Ahir Mas hi va excel·lir. El cop que fa milions va voler tapar el seu fracàs, a culminar avui mateix, com novament aspirant a president de la Generalitat, amb una contrainformació que ho tapés. Usà l'òbvia acció judicial contra la moció secessionista. En tot Estat europeu per fer un referèndum o per a qualsevol acció jurídica important cal respectar el marc legal democràtic. Si aquest no ho permet, es pot intentar canviar-lo, usant també els mitjans legals. Ho va fer el lehendakari Ibarretxe. El tema important d'ahir era l'anada de Mas vers la fi de la seva

carrera política. Al seu costat l'acció judicial del Govern espanyol era una acció legal obligada. Unint el dos temes –Mas i la moció– perquè ho estan i molt, pot justament dir-se que l'aventurisme de Mas és la causa del mal causat. En llatí, «causa causae, causa causerum», un aforisme jurídic molt conegut i mil vegades usat pels tribunals. Jo mateix el vaig usar en sentències, banalment.

Mas és un mer aventurer que ha usat intents sistemàtics de trencadisses institucionals per mantenir-se en el poder. Ho he escrit moltes vegades usant una informació exposada en les memòries del gran periodista **Georges Suffert** (*Memoires d'un ours*), usant un comentari que li havia fet, en privat, el president **Pompidou** sobre el també president **Mitterrand**.

Sense l'arma de poder que és TV3 i que Mas usa a totes hores, ara escriuria que el reconegut polític de Mas s'acaba. Ho deixaré per diumenge. Amb una maniobra d'intoxicació, instrumentalitzada per TV3 ahir a primera hora de la tarda Mas va llançar una aparença de operació de represa de negociacions entre la seva colla i la CUP, representada per dos dirigents molt durs. O sigui que de canvis de la CUP, res de res. La guillotina política està convocada per al coll de Mas i per avui. Per part de la CUP, tot està dat i beneït. El seu rebuig de Mas està justificat. Mas hauria de dimetir demà mateix. Se-

ria com podria ajudar una mica al seu partit. Però se li'n fot. La clatellada que aquest rebrà el 20-D pot ser còsmica. El tacticisme de Mas té com a horitzó arribar al dia següent. Tot se li desmunta. Ahir una alta font de l'ara totalment inoperant Conselleria de Salut em va informar que **Boi Ruiz** està fàcticament cessat. No parla amb ningú, ni ningú li faria cap cas. Mas i Ruiz ja han acordat que el cadàver que objectivament és aquell sinistre departament seria ocupat provisionalment per l'actual secretaria general tècnica, **Roser Fernández**. Si convé es farà algun teatre, per tapar l'actual paràlització de departament. O bé es callarà. Qui està content com un nen el matí del Dia de Reis és **Oriol Junqueras**. Té un aire someguer que és incapaç de dissimular. Sembla que no hi toca. Però totes li ponen. El petulant Mas ha sabut crear odis vers tots els azimuts. Mas no té cap possibilitat de tornar a ser candidat a president. Però Junqueras en té de ser-ho i sortir-se'n. N'escriré quan els periodistes deixem de ser víctimes de sinistres operacions de contrainformació. No passarà mentre Mas tingui poder; i després potser tampoc. Certament, Junqueras no és una solució. Però l'existència del sistema pujo-lista de manipulació de la informació, potentat per Mas, em treu particularment de polleguera. Està en l'essència de tots els nostres molts mals

MASSIMILIANO MINOCRI

World Press Photo llega al CCCB

Jon y Alex comparten un momento de intimidad en su pequeño apartamento de la ciudad rusa de San Petersburgo. La imagen —un claroscuro digno del mejor Caravaggio— realizada por el danés Mads Nissen (en la imagen),

adquiere mayor dramatismo cuando contextualizamos a esta pareja en uno de los países que más discrimina a los homosexuales y donde abundan los grupos homófobos radicales que los persiguen y apalean. La imagen

de Nissen ha sido galardonada con el primer premio del prestigioso World Press Photo. La exposición con las 134 fotografías y siete trabajos multimedia ganadores puede verse en el CCCB hasta el 13 de diciembre. **PÁGINA 8**

Imágenes de la realidad y del miedo

World Press Photo expone en el CCCB las 134 ganadoras del premio de fotoperiodismo

JOSÉ ÁNGEL MONTAÑÉS, **Barcelona**
Mad Nissen explicó ayer su acercamiento a Jon y Alex, los jóvenes homosexuales protagonistas de la fotografía que le ha valido el primer premio absoluto este año del World Press Photo, la muestra considerada como la más importante del fotoperiodismo. Una imagen íntima y llena de lirismo y escenificación, algo que critican los que defienden el fotoperiodismo más puro, que resume el miedo que viven muchas de las personas de esta condición en Rusia y que contrasta con el mundo hostil que viven en las calles. El fotógrafo decidió documentar la homofobia con su cámara, tras presenciar uno de estos ataques a uno de sus amigos.

"Las imágenes íntimas tienen el poder de hablarnos directamente a nuestro corazón, porque son un espejo en el que mirarnos y preguntarnos si realmente somos tan tolerantes como nos creemos. Cuando me enteré que había ganado el premio llamé a Jon y Alex para decirles que el premio lo habían ganado ellos", explicó Nissen.

Su imagen no es la única que refleja miedo. En muchas de las 134 imágenes que forman la exposición itinerante de los premios World Press Photo que recogen los acontecimientos más relevantes del 2014, una exposición que ahora recalca en el CCCB de Barcelona hasta el 13 de diciembre, el miedo está presente. Sobre todo en las que abordan la crisis migratoria. Sea en la guerra de Ucrania, la epidemia del ébola o los refugiados que huyen por tierra o por mar jugándose la vida la mayoría de las veces. Como la fotografía de Massimo Sestini realizada en la costa de Lampedusa de una embarcación atestada de refugiados que esbozan apenas una sonrisa cuando están a punto de ser rescatados por una fragata italiana, segundo premio de Temas Contemporáneos, una de las ocho modalidades de este certamen al que han concurrido este año más de 97.000 imágenes de 5.690 fotógrafos de 130 países. En la misma categoría ha obtenido un premio Carlos Spottorno, el único español ga-

La fotografía de Massimo Sestini, ganadora del segundo premio de Temas Contemporáneos.

lardonado en esta edición con un cortometraje sobre la crisis humanitaria en Ucrania.

Incluso en la categoría de Naturaleza, el miedo se ve en la cara de los protagonistas. Como el macaco aterrado que se encoge de miedo ante el látigo de su entrenador y parece pedir piedad con la mirada, en la ciudad china de Suzhou que fotografió Yongzhi Chu. Pero, aunque predominan, también han sido galardonadas imágenes más distendidas, como los que recogen momentos domésticos en medio mundo o las relacionadas con el deporte, esquí, béisbol o fútbol, como la realizada por Bao Tai-

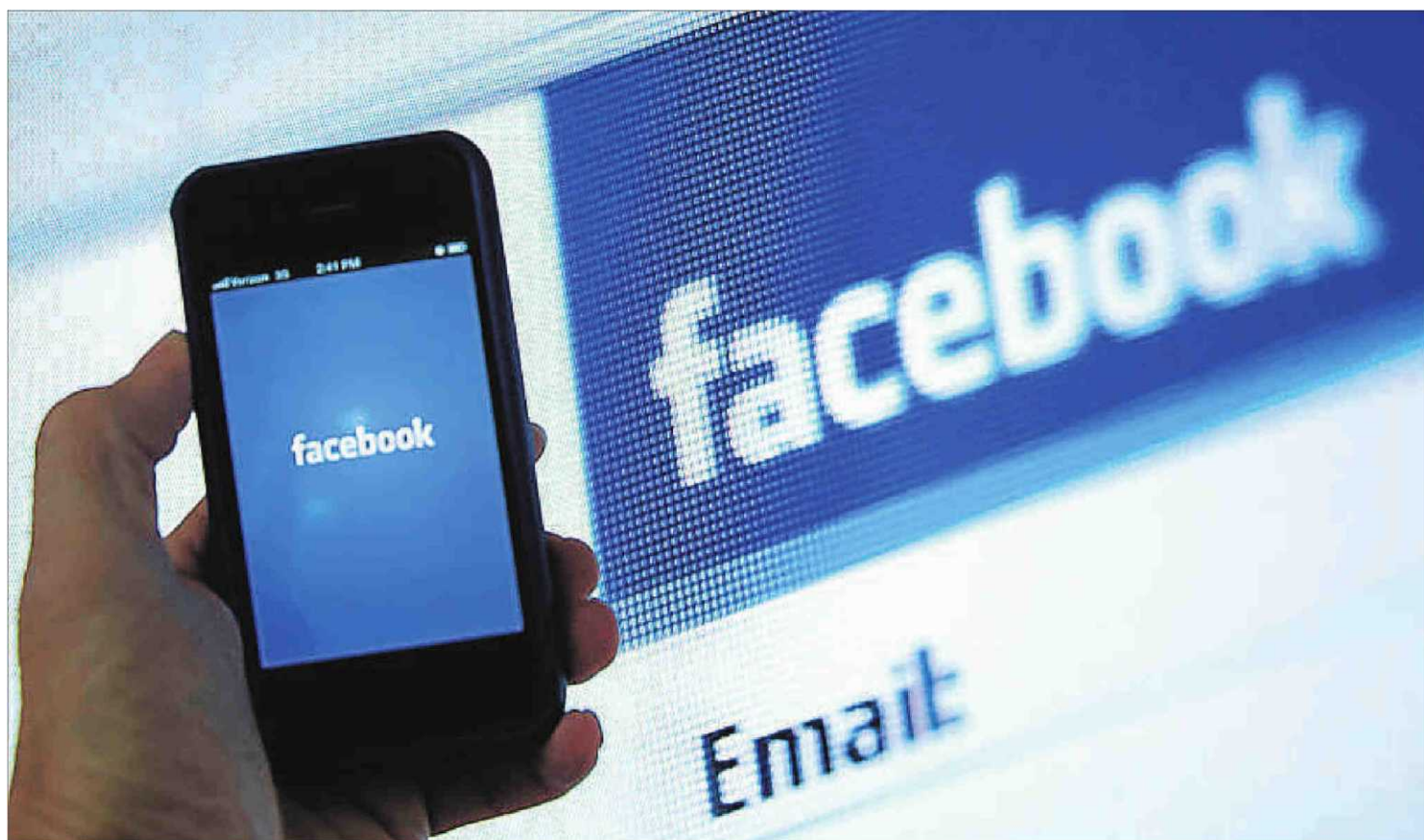
liang en la que un ensimismado Messi no le quita ojo a la copa del mundo durante la final del Campeonato del Mundo en el estadio brasileño de Maracanã, en la que su país acababa de perder frente al equipo de Alemania.

Villatoro, dos años más

El lema de este año es *Ver y entender*, tal y como explicó Silvia Omedes, directora de Photographic Social Vision, la entidad que organiza la muestra en esta ciudad y que se convierte en una de las muestras más visitadas de la ciudad, el año pasado 43.200 personas. "Encaja con nuestra la fi-

losofía de acercar la fotografía para entender el mundo y para entendernos mejor a nosotros mismos, porque el fotoperiodismo no solo documenta conflictos bélicos, sino de puertas para dentro", explicó Omedes.

Según Vicenç Villatoro, director del CCCB, que durante el acto de ayer no anunció que estará en el cargo dos años más, tal y como dio a conocer la Diputación de Barcelona unas horas después, los fotoperiodistas son "capaces de encuadrar la realidad magmática y por lo tanto escoger lo que queda dentro y lo que queda fuera. Y con lo que queda dentro explicarlo todo".

KAREN BLEIER / AFP / ARXIU

L'enquesta de l'Happiness Research Institute es va fer amb una mostra de 1.095 usuaris

Els usuaris veuen que tenen necessitat de reflectir la part positiva de la vida i es comparen amb els altres, cosa que provoca insatisfacció, segons un estudi danès

Una setmana sense Facebook treu l'estrès

GLORIA MORENO
Barcelona

Menys estrès, més satisfacció personal i unes relacions socials més bones. Aquests són els efectes positius que notaria molta gent si deixés d'utilitzar Facebook, encara que fos durant uns

dies. Ho revela un estudi realitzat per l'Happiness Research Institute a Dinamarca.

Aquest institut va posar fil a l'agulla i es va posar a investigar les conseqüències que les xarxes socials poden arribar a tenir en la qualitat de vida i el benestar personal dels ciutadans. Van aga-

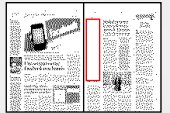
far una de les plataformes més populars.

Per això, els investigadors van prendre una mostra de 1.095 usuaris diaris de Facebook d'entre 16 i 76 anys. Gairebé el 80% d'ells admetia que consultava la xarxa social almenys mitja hora al dia. Els van dividir en dos

grups de manera aleatòria. La meitat continuaria utilitzant-la amb normalitat, mentre que la resta es comprometria a no mirar-la durant una setmana sencera. Els estudiosos van demanar a tots els participants que avaluessin diferents elements relacionats amb la percepció de la pròpia felicitat, la satisfacció personal i la vida social abans i després de l'experiment.

El resultat va ser que les persones que havien aconseguit prescindir de Facebook durant set dies seguits se sentien notablement més feliços, entusiastes i satisfetes amb la seva pròpia vida que una setmana abans, quan encara utilitzaven l'aplicació, mentre que el grup que no havia canviat els seus hàbits no havia experimentat cap variació apreciable.

Els que havien deixat la xarxa també se sentien un 55% menys estressats, menys sols i preocupats i més sociables. Molts participants van explicar que, durant

aquella setmana, havien parlat més amb la seva família i amics i que també havien aprofitat més el temps.

Els resultats, per tant, no deuen haver entusiasmat gaire Mark Zuckerberg, creador de Facebook. Utilitzar sovint aquesta xarxa social o d'altres de semblants pot donar una satisfacció instantània, sobretot quan algú diu que li agrada el nostre apunt o ens deixa un comentari. Tot i això, aquests nous mitjans només reflecteixen una part de la vida: la que és positiva. "Són un canal sense pausa de bones notícies, un flux constant de vides editades que distorsiona la nostra percepció de la realitat", expliquen els autors de l'estudi.

"Quan avaluem les nostres vides, ens influeixen les comparacions socials. Com em va la vida en comparació amb els altres?", assenyalen. Però la majoria de la gent sol penjar només allò positiu, les fotos més boniques, la millor cara de la seva vida, fet que pot causar certa insatisfacció en

Els que van estar-se set dies fora de la xarxa van dir que se sentien menys sols i que eren més sociables

els que, aquell dia, estan preocupats per alguna cosa o simplement no els està passant res d'excursionista. L'estudi arriba pocs dies després que la model australiana Essena O'Neill sorprendés el món en denunciar la vida fictícia i irreal que havia estat vivint a través de les xarxes socials, animant els joves i els adolescents a "parlar del que realment importa".

Però, més enllà dels comportaments addictius, els investigadors no neguen que les xarxes també tinguin aspectes positius. No obstant això, consideren que el seu estudi pot ajudar la gent a reflexionar sobre com les utilitzen i també pot ajudar a recordar que el que pengen els seus amics és només un 10% de tot el que els passa.●

LUIS TATO

Mads Nissen davant la foto guanyadora del World Press

Mads Nissen, la nova mirada del fotoperiodista

TERESA SESÉ
 Barcelona

Mads Nissen (Copenhaguen, 1979) és un jove fotoperiodista danès a parer del qual una bona foto no es limita a mostrar el món, sinó que fa que ens qüestionem a nosaltres mateixos. Va viatjar a Sierra Leone durant la crisi de l'ebola i ha estat testimoni d'alguns dels dies més sagnants de les protestes a Ucraïna, però l'any passat va rebre el World Press Photo per una imatge tendra i quotidiana, dos joves del mateix sexe estimant-se en la intimitat del seu petit apartament de Sant Petersburg. Una història d'amor amb què Nissen volia alertar del disbarat de l'homofòbia a Rússia, un país on hi ha organitzacions que sota el pretext de la seducció capturen homes gays, els torturen i els graven en vídeo per des-

prés penjar-los a la xarxa.

Però darrere d'aquest qüestionament a la intolerància (de què tenim por?), "el que és essencial d'aquesta història és sobre l'amor. És com una versió moderna de *Romeu i Julieta*. Parla de la necessitat d'estar amb la persona que vols

El guanyador del World Press Photo obre al CCCB una mostra que reuneix 134 fotos premiades

estimar, i quedar-te amb ella passi el que passi". *Jon i Alex*, la foto en què els membres del jurat van veure "el futur del fotoperiodisme", està penjada ara a les sales del CCCB al costat de 134 fotografies premiades i set treballs multimèdia (de nou, sembla que el futur és allà, tenint en compte el nervi creatiu de bona part dels autors), entre d'altres *At the gates of Europe*, de l'espanyol Carlos Spottorno. Organitzada per la Fundació Photographic Social Vision, que dedica aquesta edició a Silvia Pérez Crespo, integrant del seu equip de comunicació morta fa poc, la mostra repassa alguns dels esdeveniments de l'últim any: de les crisis migratòries (Massimo Sestini) a l'epidèmia de l'ebola (Pete Muller), però també històries de llarg recorregut com *Amor de família* de Darcy Padilla, que ja es va poder veure a l'Arts Santa Mònica.●

DIRECTOR DEL CCCB

Villatoro renova per dos anys

■ Vicenç Villatoro, a qui el contracte com a director del CCCB se li acabava el 15 de novembre, ha estat renovat per dos anys més. El Consorci del CCCB, format per la Diputació i l'Ajuntament, s'ha compromès que en el futur els directors seran designats mitjançant concurs.

Memòria sentimental i cinematogràfica

Redacció
BARCELONA

Ava Gardner, Marilyn Monroe, Cary Grant, Audrey Hepburn i Clark Gable són alguns dels actors estel·lars de Hollywood que es poden admirar a l'exposició *Fotogramas 1946-1962: llum, moder-*

nitat i rebel·lia by Mazda Rebels, un recull de fotos, dedicatòries, informes de censura, portades, articles, cartells, documentals i altres materials d'aquesta revista cinematogràfica editada a Barcelona. La mostra, que ja ha passat per Nova York, Madrid i Màlaga, és gratuïta i es po-

drà veure fins al 24 de gener al Mazda Space (carrer Comerç, 60, Barcelona).

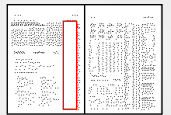
L'exposició traça un recorregut pel cinema i el periodisme de la postguerra espanyola i reflecteix una realitat paradoxal de propaganda i prohibició, però també d'enginy, rebel·lia i reacció. Segons Ana Cabe-

llo, comissària de l'exposició, es posa en evidència "l'hegemonia del producte Hollywood a les sales de cinema" d'aquells anys, i "les ineficaces polítiques proteccionistes de la indústria nacional."

La base de la mostra és el fons de l'arxiu de *Fotogramas*, que s'exposa per primer cop al públic. Segons el director actual de *Fotogramas*, Toni Ullé, el conjunt mostra "la mirada que oferia el cinema i la cultura de l'Espanya dels anys quaranta i seixanta", que va ajudar a "oblidar la crua realitat de la postguerra." ■

Cary Grant i altres actors llegint la revista 'Fotogramas', en un dels panells de l'exposició ■ FOTOGRAMAS

El Ebitda sube al 9%

Vocento bate al sector al crecer un 7,1% en publicidad y minimiza su deuda

ABC MADRID

Vocento, grupo editor de ABC, ha cerrado el tercer trimestre del año de nuevo con un notable crecimiento de sus resultados operativos y con un beneficio antes de impuestos de 2,7 millones de euros. La mejora de estas magnitudes confirma la tendencia positiva ya registrada en periodos anteriores.

Reseñable es que los ingresos por venta de publicidad han crecido un 7,1% gracias a la positiva dinámica tanto en periódicos regionales como en ABC. Dicho incremento es aún más significativo si se compara con el aumento del 6,3% del mercado y teniendo en cuenta la mayor exposición de Vocento a la prensa.

Esta positiva mejora de la facturación por publicidad procede tanto del negocio «offline», que aporta el 31% del aumento, como del «online» (69%). Los ingresos digitales suponen ya en los medios regionales el 20,2%, 0,8 puntos porcentuales más, y el 28,2% en ABC, 5,6 puntos más. Es más, en el perfil de ingresos totales de Vocento la exposición digital sube al 27,8%.

Los ingresos de explotación totales del grupo alcanzaron los 341 millones, un 5,7% menos. Esta caída se justifica por la reducción de las ventas de ejemplares de los periódicos regionales, la decisión de no distribuir ABC en formato papel en las islas Baleares y Canarias, una política de promociones más selectiva y por el cambio de perímetro tras la venta de Sarenet.

ABC sigue fortaleciendo su posición en términos de cuota de mercado y en la Comunidad de Madrid, que acapara un tercio de la venta de prensa nacional, ha alcanzado la segunda posición, por delante de «El Mundo». Asimismo, en la plataforma Kiosko y Más, ABC registra un crecimiento de las suscripciones digitales individuales superior al 33%.

Esa evolución de la actividad se tradujo en un resultado bruto de explotación (Ebitda), excluidas las medidas de ajuste de personal y extraordinarios, de 28,4 millones, un 9,3% más. Además, el margen de ebitda crece del 7,2% al 8,3% gracias a la mejoría del negocio «core»: ingresos por publicidad, el margen por venta de ejemplares y el margen por venta de promociones.

Con todo, las pérdidas del grupo se reducen de 9,1 a 2,7 millones. La deuda financiera neta se sitúa en 116,2 millones y, junto con la mejora del resultado de explotación, el ratio de apalancamiento baja a 2,5 veces el ebitda, registrando además un flujo de caja positivo por el negocio recurrente de 19,6 millones.

LA GALERIA

Narcís
Genís

La verema dels fotògrafs

Amb trenta-un anys d'antelació el Punt Diari va fer passar el tren per la Jonquera. Almenys això és el que es podia interpretar a partir del titular que es donava a la portada d'aquest diari el 17 de setembre de 1982 quan sentenciava: "Els trens de veremadors cap a la Jonquera han portat ja més de 60.000 espanyols". Tres dècades després i amb molta inversió en infraestructures, es pot dir que s'ha esmenat aquell error periodístic. Avui, els trens passen per la Jonquera, però no porten temporers que vagin a treballar a França, com tampoc hi ha veremadors que viatgin en els pocs trens que passen per Portbou.

En els anys 80 i sobretot en les dècades dels 60 i 70, va ser un fenomen migratori molt important, el dels centenars de milers de temporers andalusos, murcians, extremenys, valencians i d'altres regions espanyoles que viatjaven cada any en els trens noliejats especialment per anar a fer la verema a les vinyes

Una odissea que Mestres ens explica en imatges en l'exposició 'La verema dels anys 80'

de la Catalunya Nord i de França. Una odissea que el fotògraf Jordi Mestres (Girona, 1953) ens explica en imatges en l'exposició *La verema dels 80. Una emigració civilitzada*, que es pot veure a la Casa de Cultura de Girona fins al 18 de desembre.

En aquest treball gràfic Jordi Mestres segueix el fil del reportatge que el 1983, conjuntament amb el periodista Xavier Martí, van publicar a *El Periódico* i en el qual es relataven les misèries que havien de passar moltes famílies des que sortien del seu poble d'origen fins que no arribaven a la finca on havien de fer la verema que els permetia guanyar-se uns sous dels quals podria viure tota la família durant uns quants mesos. Passades tres dècades aquestes fotos són un document històric de gran valor i que serveixen també per reflexionar sobre algunes situacions similars en l'Europa actual.

Entre les famílies de temporers andalusos que anaven a fer la verema a França, a finals dels anys 60, hi havia la d'un altre fotògraf gironí, Miquel Ruiz, nascut a Purullena (Granada), que sovint recorda que quan encara era un infant havia collit raïms amb els seus pares prop de Besiers. Va ser precisament amb aquest fotògraf d'El Punt amb qui el 17 de setembre del 1982 vam dinar de gorra en un restaurant de Lladó. Resulta que el propietari, en Kiko, no ens va voler cobrar, perquè s'ho havia passat pipa, anant de taula en taula, ensenyant la pífia de la portada del Punt Diari als clients, i rient tot assenyalant la taula on dinàvem nosaltres.

Vocento reduce sus pérdidas un 70%, hasta los 2,7 millones

Los ingresos, afectados por la bajada de ventas y la ausencia en las islas

E. Díaz. MADRID.

Vocento ha reducido las pérdidas de la compañía un 70 por ciento en los tres primeros trimestres del año hasta obtener un resultado neto negativo de 2,7 millones de euros. El

grupo reconoce que sus ingresos de explotación también han bajado un 5,7 por ciento respecto al mismo período del año anterior, posicionándose en los 341 millones de euros. La compañía achaca el resultado a la reducción de la venta de ejemplares en Regionales, la iniciativa de no distribuir el formato papel a Canarias ni Baleares, una política más selectiva de promociones y al cambio de perímetro tras la venta de su participación en Sa-

renet, empresa de servicios de voz y datos.

El *ebitda* comparable ha alcanzado hasta septiembre los 28,4 millones de euros, lo que supone un incremento del 9,3 por ciento respecto al año anterior, mientras que el resultado de explotación (*ebit*) se multiplicó por cuatro, llegando a los 10,5 millones de euros, frente a los 2,6 que logró en el tercer trimestre de 2014. El grupo, que presentó ayer sus cuentas trimestra-

les, reseñó un aumento de los ingresos publicitarios del 71 por ciento, "cifra que está por encima del 6,3 por ciento del mercado", según apuntó Vocento y que se debe a "la positiva dinámica tanto en los periódicos regionales como en *ABC*".

'ABC', segundo en Madrid

El diario por excelencia del grupo de comunicación se consolida en segunda posición a nivel de difusión dentro de la región madrileña.

"Las cabeceras regionales de Vocento mantienen su claro liderazgo en difusión en sus áreas de influencia, reflejado en una cuota de mercado del 24,7 por ciento en comparación con su inmediato comparable, que alcanza una cuota del 15,3 por ciento", asegura la compañía.

La empresa destaca también que *ABC* registra un incremento de las suscripciones digitales individuales del 33 por ciento en la plataforma Kiosko y más.

EFE

'El País' fa fora Miguel Ángel Aguilar per haver criticat el diari

Les crítiques de Miguel Ángel Aguilar a *El País* recollides al *New York Times* li hauran costat al veterà periodista la seva columna setmanal al diari, que publicava des del 1994. El rotatiu americà publicava una peça, destacada en portada a la seva edició internacional, en què alertava de la pèrdua de credibilitat dels rotatius espanyols per culpa de les seves dependències empresarials i polítiques. A la peça hi sortia Aguilar criticant *El País*: "Treballar a *El País* era el somni de qualsevol periodista espanyol. Però ara hi ha alguns periodistes tan desesperats que estan marxant del diari, a vegades amb la sensació que la situació ha assolit nivells de censura". Segons avançava *Infolibre*, el periodista va rebre una trucada del cap d'opinió del diari que li va explicar que, per alliberar-lo de la pressió que denunciava, la seva columna quedava suspesa. —

La crisi migratòria i Ucraïna al 'World Press Photo'

| BARCELONA | Els esdeveniments més rellevants d'aquest 2015, com la crisi migratòria dels refugiats, la guerra d'Ucraïna o l'ebola, protagonitzen l'exposició *World Press Photo* 2015, des d'avui al CCCB de Barcelona.

Mònica Planas, premi de Comunicació no Sexista

La crítica de televisió de l'ARA, Mònica Planas, rebrà el 13 de novembre el premi de Comunicació no Sexista, atorgat per l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya, per les seves columnes en aquest diari i al *Mundo Deportivo*. El jurat, que entre altres premis ha reconegut també la

trajectòria de Núria Ribó, ha emès dos "tocs d'atenció" que recauen en el periodista Joaquín Luna, de *La Vanguardia*, per algunes de les seves columnes d'opinió, i als diaris *El Periódico* i *Diari de Girona* per excés de sensacionalisme en dos casos de violència masclista.

Bertelsmann fusiona todas sus imprentas

M. N.

Aún le queda trecho para intentar *il sorpasso* en el mercado hispánico y superar al gigante Grupo Planeta, pero mientras tanto el líder mundial calienta motores y ajusta al máximo su estrategia en *boxes*. Desde que se fusionara con el 47% de Pearson (Penguin) quedándose con el control con el 57% restante en 2013, el grupo alemán Bertelsmann (Random House) ocupa el podio planetario de la industria del libro y ahora da un paso más allá creando el Bertelsmann Printing Group, el mayor grupo impresor a nivel europeo, nacido de la fusión centralizada de todas sus imprentas en el viejo continente. La nueva división corporativa cubrirá todas las actividades mundiales de impresión en huecograbado y *offset*, estará operativa a partir del 1 de enero de 2016. Facturará la friolera de 1.700 millones de euros y reunirá casi 9.000 empleados.

La convergencia audiovisual se impone

En las telecomunicaciones sumar es la clave para crecer. Y es que según los datos que difundió ayer la CNMC uno de cada siete hogares españoles contrata todos sus principales servicios de telecomunicaciones a través de un único proveedor. Así, los paquetes *quintuples* –telefonía fija, móvil, banda ancha fija y móvil y televisión de pago– son los grandes ganadores de la batalla por captar clientes al crecer un 150 por ciento en el último año. Es, por tanto, una estrategia ya ineludible para los principales operadores, pues la dictan las nuevas demandas de los usuarios en materia audiovisual.

El periodista Carles Capdevila y 'Cantània' ganan el premio Marta Mata

El periodista y director del periódico *ARA*, Carles Capdevila, y la actividad musical *Cantània*, del Auditori de Barcelona, ganaron ayer el premio Marta Mata 2015.

ONLINE

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

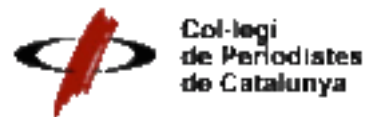
acceso

INTELLIGENCE TO SHINE

Periodisme i Mitjans de comunicació

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
12/11/15	Lhome que fou dijous / Media.cat - Observatori crític dels mitjans	35	1

Periodisme i Mitjans de comunicació

Lhome que fou dijous

Jueves, 12 de noviembre de 2015

Ningú no és imprescindible, però torni dijous, li diu Antonio Baños a Artur Mas per cloure la primera intervenció en el debat d'investidura de dimarts al Parlament. Els periodistes de premsa escrita anoten la cita i els de televisió el codi de temps de la càmera per si cal repescar la frase. Els diputats aixequen la mirada del mòbil. El president es mira Baños amb un mig somriure i no sap si allò és un salvavides al mig de loceà al costat dun veler que senfonsa o una ocurrència més de l'imprevisible diputat. Independentment del que realment pensi Mas, en el seu discurs de resposta opta per la primera opció. El debat mediàtic sobre el suport o no suport de la CUP a la investidura d'Artur Mas sha fet interminable. Els ho han preguntat del dret i del revés, a lun i a l'altra, als darrers i a les darreres, i ells, les uns i les altres, les darreres i els darrers, han dit i han reiterat que no. Cada vegada, lenèsim i idèntic titular: La CUP confirma que no farà Mas president. De les tertúlies ja no en parlem: que si ens disparem un tret al peu, que si posem portes al camp, que si estira o que si arronsa. Jo, que voleu que us digui, quan vaig sentir Baños vaig recordar la gran novel·la de Chesterton. Vaig repescar-ne ledició de Quaderns Crema i vaig veure que la traducció lhavia fet Pau Romeva, avi de Pau Riba i antic dirigent d'UDC en la clandestinitat, i vaig pensar que els Romeva actuals no han canviat de bàndol i en canvi alguns partits sí. La novel·la relata la desarticulació dun suposat grup terrorista anarquista, una Operació Pandora plena de situacions absurdes i surrealistes, una mica com en la política catalana actual. Chesterton, conservador de mena, ridiculitza els seus anarquistes revolucionaris com segurament ridiculitzaria els cupaires actuals. Aleshores descobreixo que el molt admirat i encara més llegit David Fernández va fer un mail obert a VilaWeb parlant de Chesterton, en què diu que lhome que volia ser dijous era l'activista Pau Llonch. Però jo sé que lhome que vol ser (president) aquest dijous és Artur Mas. I magradaria que Antonio Baños llegís la pàgina 44 del llibre, on escoltaria dir a un dels personatges: Jo no sóc un home. Jo sóc una causa. Potser fins i tot la podria utilitzar en el seu discurs. Amb quina finalitat o per justificar què, avui ho sabrem. Per cert, el subtítol de la novel·la de Chesterton és Un malson.